

[Jørgen Estrup]

Derfra kan man naturligvis ikke slutte, at vi blot skal lade hånt om de problemer, der er for nogle mennesker, der er kommet i klemme med deres boliger. Men problemerne er anskuelsesundervisning i, at man påtager sig en økonomisk risiko, når man køber ejerbolig. Og det er unægtelig noget, som nogle har glemt at fortælle til en stor del af de nye ejere, som kom ind på markedet i sidste halvdel af 1980'erne.

Det ville være helt i strid med markedsmekanismen og den enkeltes frie dispositionsret, hvis det offentlige nu blot trådte til og kompenserede for de lidt tab – noget, som jo ikke mindst Fremskridtspartiet, men vel i øvrigt også CD, og jeg tror stort set samtlige partier her i Folketinget måtte kunne forstå rimeligheden af, fordi vi vel alle er tilhængere af, at markedsmekanismen skal kunne fungere. Og samtidig ville en sådan løsning være en bombe under en sårbar dansk økonomi. Men selvfølgelig tjener det heller ikke noget fornuftigt formål at gøre tusinder af danske familier til sociale klienter ved at lade dem gå fra hus og hjem. Det fører blot til offentlige udgifter og endnu større tab for kreditorerne.

Derfor er der grund til at hilse den løsning velkommen, som man fandt for de tvangsauktionstruede, at sige, at vi her har taget et skridt i den rigtige retning, gjort et forsøg på at løse nogle akutte problemer uden at lægge bomber under dansk økonomi.

Men derefter synes jeg der er grund til at kaste et tilbageblik på, hvad der er sket i løbet af 1980'erne. Vi er jo vant til her i Folketinget både at fortælle os selv og at få fortalt udefra, at den lovgivning, vi gennemfører, faktisk sjældent lykkes.

Det, der er sket i 1980'erne, er jo imidlertid netop et eksempel på lovgivning, der er lykkedes. Da firkloverregeringen trådte til i september 1982, havde vi høj rente, høj inflation og voldsom gældsætning, og vi havde masser af sorte huse i 1981-82. Jeg behøver næppe at minde om, at firkloverregeringen gjorde det til en af sine målsætninger, at man skulle have inflationen ned.

Der er derimod i dag noget, der tyder på, at det kunne være meget fornuftigt at minde om, hvem der var med i firkloverregeringen, for det var ud over De Konservative, Venstre og Kristeligt Folkeparti jo også CD.

Og firkloverregeringen fortsatte sin politik med at få inflationen ned ved at stå bag en skattereform, hvor en af hovedmålsætningerne var at gøre op med den store gældsstiftelse og præmieringen af gældsætningen. Man gennemførte en kartoffelkur, der førte til større opsparring, og alt i alt må man sige, at det jo er præcis det, der er lykkedes i de forløbne år. Vi har fået en lav, næsten forsvindende inflation, vi har fået en meget lavere rente, gældsætningen er i hvert fald stoppet for manges vedkommende, og vi er begyndt at få en opsparring i gang.

Jamen det er jo en succeshistorie. Det burde vi fortælle hinanden, og jeg vil egentlig benytte denne lejlighed – jeg har ikke haft den før – til at sige CD tak for den indsats, de her gjorde i deres tid i firkloverregeringen. Jeg ved jo også, at de beklædte vigtige poster i det ministerium, nemlig såvel Ministeriet for Økonomisk Samordning som Boligministeriet.

Der er opnået store resultater. Problemet er selvfølgelig, at det tager tid at vænne sig til så store og fornuftige ændringer i dansk økonomi. Og den rådgivning, som blev givet i slutningen af 1980'erne af ejendomsmæglere, af realkreditinstitutter, af banker og sparekasser, var nok ikke så god, som den skulle være. Og nogle var nok også lidt mere dristige, end de burde have været.

Derfor kan vi se, at en del af resultaterne er, at folk har sat sig for hårdt, og derfor er det også rimeligt, at vi prøver at hjælpe dem, der virkelig er i klemme; men vi må jo også erkende, at for nogle er det selvforskyldt. For når man kan konstatere, at mere end 50 pct. af dem, der var i nærheden af en tvangsauktion, hverken havde en egentlig opsparring eller noget i nærheden – de havde faktisk tværtimod gæld, da de satte sig i huset – er det klart, at de ikke har disponeret fornuftigt.

Det har vi nu taget hul på med forliget om nogle kortsigtede indgreb. Det, der selvfølgelig er afgørende for det langsigtede, for at komme de problemer til livs, som OECD peger på, er, at vi nu her i Folketinget viser den nødvendige politiske vilje og disciplin til at forfølge de fornuftige mål for boligpolitikken generelt, både for ejere og for lejere. Det gælder om at skabe den tryghed, som ligger i, at man ved, hvordan udviklingen vil være på boligmarkedet og i boligøkonomien. Men det kræver altså også, at man ikke løber efter den første den bedste skuret.